

Alan MacDonald

Tatlı Bela Angela

Kraliçe Arı!

3.
BASIM

Resimleyen: **David Roberts**

Çeviren: **Alkım Özalp**

**KIRMIZIKEDI
ÇOCUK**

Angela Nicely, şeker mi şeker, çok tatlı ve masum bir kız gibi görünebilir, ama gerçek hiç de öyle değil! Öğretmeni Bayan Darling'e sevgili bulmaya, bisikletlilere limonata satıp para kazanmaya ve ona çamurlu sandviç yedirmeye çalışan ikizlerden öcünü almaya çalışırken Tatlı Bela Angela işleri yine çok fena karıştıracak!

Çok komik üç hikâyenin başrolünde tabii ki Tatlı Bela Angela var!

**DIKKAT DIKKAT!
ANGELA İŞ BAŞINDA!
O HER ŞEYİ HERKESTEN
İYİ BİLİR.**

**KIRMIZIKEDİ
ÇOCUK**

www.kirmiziked.com
www.facebook.com/KirmiziKedi-ÇOCUK
twitter.com/krmzikedikitap
instagram.com/kirmizikedicocuk

ISBN: 978-601-9908-89-1
9 786059 908894

₺10

Alan MacDonald

1958 yılında İngiltere’de doğdu. Çalışma hayatına gezici bir tiyatrodan başladı. Çok sayıda tiyatro oyunu kaleme aldı, televizyon programlarında metin yazarı olarak çalıştı. Çocuklar için birçok kitap yazan Alan MacDonald İngiltere’de yaşıyor. Kırmızı Kedi’de yayımlanan diğer kitapları: *Tatlı Bela Angela*, *Tatlı Bela Angela Sahneye Çıkıyor*, *Tatlı Bela Angela Yavru Köpek Aşkına*, *Tatlı Bela Angela Benim Kekim Daha Lezzetli*.

David Roberts

Liverpool’da doğdu. Manchester Metropolitan Üniversitesi’nde moda tasarımı öğrenimi gördü. Üniversiteden mezun olduktan sonra moda illüstratörlüğü yapmaya başlasa da çocuk kitapları resimlemek onun için her zaman bir tutku oldu. David Roberts İngiltere’de yaşıyor.

Alkım Özalp

1987 yılında Ankara’da doğdu. Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi’nin Sosyoloji Bölümü’nden mezun oldu. 2008 yılından bu yana birçok kitabın editörlüğünü yaptı. Kırmızı Kedi Yayınevi’ndeki diğer çevirileri: David J. Smith; *Dünya Bir Köy Olsaydı*, Alan MacDonald; *Tatlı Bela Angela*, *Tatlı Bela Angela Sahneye Çıkıyor*, *Tatlı Bela Angela Yavru Köpek Aşkına*, *Tatlı Bela Angela Benim Kekim Daha Lezzetli*, Aldous Huxley; *Armut Çiçeği Köyü’nün Kargaları*.

ÇOCUK

Kırmızı Kedi Yayınevi: 465
Çocuk ve Gençlik Kitapları: 101

Özgün adı: *Angela Nicely - Queen Bee!*

Tatlı Bela Angela - Kraliçe Arı! / İkinci Kitap

Alan MacDonald

Çeviren: Alkım Özalp

Metin © Alan MacDonald, 2014

İllüstrasyonlar © David Roberts, 2014

© Kırmızı Kedi Yayınevi, 2014

Yayın Yönetmeni: İlknur Özdemir

Son Okuma: Sema Diker

Kapak Tasarımı ve Çizimler: David Roberts

Kapak Uygulama ve Grafik: Serap Bertay

Bu kitabın Türkçe yayın hakkı Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni alınmaksızın, hiçbir şekilde kopyalanamaz, elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz, yayımlanamaz ve dağıtılamaz.

Birinci Basım: Mayıs 2015, İstanbul

İkinci Basım: Mart 2016, İstanbul

Üçüncü Basım: Nisan 2017, İstanbul

ISBN: 978-605-9908-89-4

Kırmızı Kedi Sertifika No: 13252

Baskı: Pasifik Ofset

Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3/1 Baha İş Merkezi A Blok Kat: 2

34310 Haramidere / İSTANBUL

Tel: 0212 412 17 77 Sertifika No: 12027

Kırmızı Kedi Yayınevi

Ömer Avni Mah. Emektar Sok. No: 18 Gümüşsuyu 34427 İSTANBUL

T: 0212 244 89 82 F: 0212 244 09 48

Tatlı Bela Angela

Kraliçe Arı!

Alan MacDonald

Çeviren: Alkım Özalp

ÇOCUK

*Tisa, Jessica, Patrick ve
Hamburg'da benimle ilgilenen herkese...*

Alan MacDonald

Evie Grace Robbins'e...

David Roberts

Karakterlerle ilgili küçük bir not

Bu kitaptaki kahramanların soyadlarının çoğu, karakterlerin özelliklerine uygun olarak seçilmiştir. İngilizcede *Nicely* tatlı, cici anlamına gelir ki yazar Alan MacDonald bu soyadıyla Angela'nın yaramazlığına vurgu yapmak istemiştir. Okulun görevlisinin soyadı olan *Grouch*, söylenmek anlamındadır ve Bay Grouch gerçekten çok huysuz biridir. *Payne* (acı) soyadına sahip ikizler de etraftakilere acı çektirmekten hoşlanırlar. Bayan Boot'un bot ve tekme anlamına gelen soyadı, onun sertliğine vurgu yapmaktadır. Öğretmenleri Bayan Darling (sevgili, cici) çok sevgi dolu ve Bay Weakly (zayıf, sıska) oldukça zayıftır.

İçindekiler

1. Çöpçatan! 9

2. Büyük Bisiklet Yarışı! 39

3. Korkunç Kız Kardeşler! 71

Birinci Bölüm

“ANGELA NICELY!” diye bağırdı Bayan Darling. “Sen konuşuyor musun?”

“Hayır, sadece fısıldıyordum,” dedi Angela.

Bayan Darling, “İyi de, ikisi aynı şey,” dedi. “Sessizce çalışın dediğimde bu **SESSİZCE** çalışın demektir!”

Angela oturduğu yerde sıçradı.

Bayan Darling'in bugün kesinlikle huysuzluğu tutmuğutu. Öğretmenleri sabahtan beri Maisie'ye bağırmığu, kendi yüzüne resim çizdiği için Kevin'ı terslemiğuti. Kadının gözleri kıpkırmızıydı ve durmadan elini mendiline atıyordu. Belki de dün gece çok geç yatmığutı.

Angela, Bayan Darling'in çantasında bir dergi olduğunu fark etti. Gözlerini kısıp derginin kapağındaki kırmızı harflerle yazılmığu bağlığı okumaya çalığutı.

Arkasına yaslandı. Demek buydu! İşte bu, Bayan Darling'in huysuzluğunu açıklardı. Erkek arkadaşı onu terk etmiş olmalıydı! Hemen Maisie ve Laura'ya söylemeliydi. Angela erkek arkadaş sorunlarında tam bir uzmandı. Bertie'yle yüzlerce kez ayrılmalarına rağmen Bertie sevgili olduklarının bile farkında değildi.

Teneffüste Angela, SBK (Sadece Bizim Kızlar) Kulübü'nü acilen toplantıya çağırırdı.

"Herkes burada mı?" diye sordu Angela. Maisie, "Buradayız işte, görmüyor musun?" diye oflayıp pofladı.

"İyi, çünkü Bayan Darling konusunda bir şeyler yapmamız gerek," dedi Angela. "Sevgilisi onu terk etmiş."

Laura'nın ağızı açık kaldı. "Sen nereden biliyorsun?"

"O kadar belli ki!" dedi Angela. "Canı çok sıkkın, gözleri de ağlamış gibi kırmızı."

"Eee, öyleyse ne olmuş? Biz ne yapabiliriz ki?" diye sordu Maisie.

Angela ona sertçe baktı. "Ne olacak, tabii ki ona yeni bir erkek arkadaş bulabiliriz!"

Diğer ikisi ona bakakaldı. Bu harika bir fikirdi. Her şeyden önemlisi, Bayan Darling hoş bir erkek arkadaşı *hak ediyordu*.

"Tamam ama kimi bulacağız?" diye sordu Maisie.

Angela kaşlarını çattı. Erkek arkadaşlar ağaçta yetişmiyordu sonuçta, birini nereden bulacaklardı? Bertie vardı, elbette, ama o Angela'nın sevgilisiydi, hem zaten burnunu karıştırırdı. Ayrıca Bayan Darling'in yaşına yakın birini bulmalıydılar, yani 21 ila 40 yaş arasında.

“Bay Grouch nasıl olur?” diye sordu.

“Okul görevlisi mi? O çok yaşlı!” diye bağırdı Maisie.

Laura, “Ayrıca saçsız *ve* huysuz,” dedi.

Angela kabul etmeliydi ki Bay Grouch beyaz atlı prens sayılmazdı – daha çok bir kâbustan fırlamış gibiydi. Bu da demek oluyordu ki geriye sadece tek kişi kalıyordu. “O zaman Bay Weakly olacak,” dedi Angela.

“BAY WEAKLY mi?” diye cırladı Laura.

“*Onunla* çıkmayı kim ister ki?”

Okuldaki tek erkek öğretmen Bay Weakly idi. Soluk benizliydi, sürekli tedirgindi; kalın camlı gözlüğünün arkasına saklanırdı. Bütün bunlara rağmen, kızların elindeki tek seçeneği ne yazık ki.

Angela, “Sadece birazcık utangaç,” dedi.

“*Birazcık* mı?” diye üsteledi Maisie.

“Bir soru sorduğunda bile domates gibi

kızarıyor! Onun Bayan Darling'e çıkma teklif ettiğini düşünabiliyor musun?"

Angela iç çekti. Bay Weakly'nin bir aslan terbiyecisine dönüştüğünü hayal etmesi daha kolaydı.

"Tamam, o zaman biz de ona biraz yardım ederiz!" dedi Angela.

Bu iş bir yıl da sürse Bayan Darling'in yeni bir sevgilisi olacaktı. Angela öğretmeninin sevineceğinden emindi. Hatta belki de ileride bir nedimeye bile ihtiyacı olurdu...

İkinci Bölüm

Öğle teneffüsünde SBK Kulübü oyun alanında sakin bir köşe buldu. Angela kâğıt-kalem çıkardı.

“Evet, ne yazmalıyız?” diye sordu.

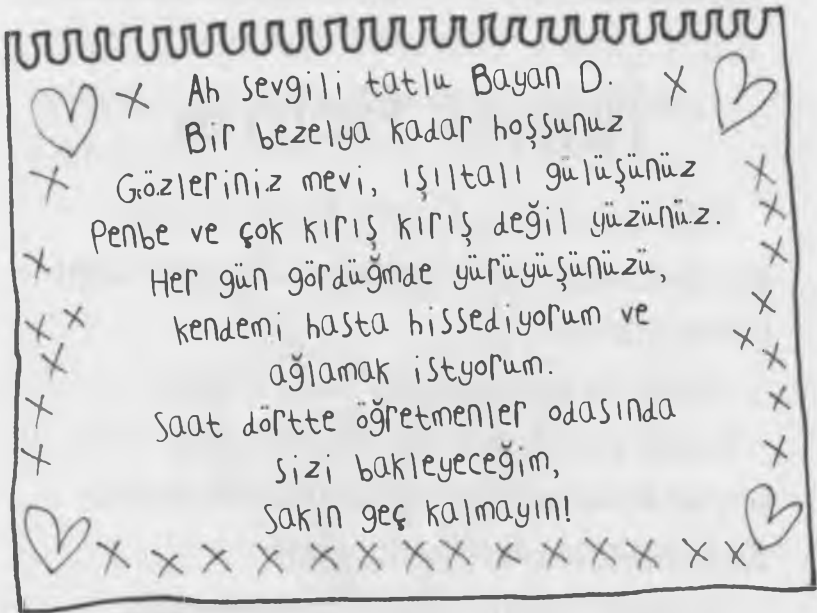
Laura elini kalbinin üstüne koyup, “Ah, Bayan Darling! Sizi SEVİYORUM! Sizinle EVLENMEK istiyorum!” dedi.

“Olmaz,” dedi Maisie. “Şu romantik

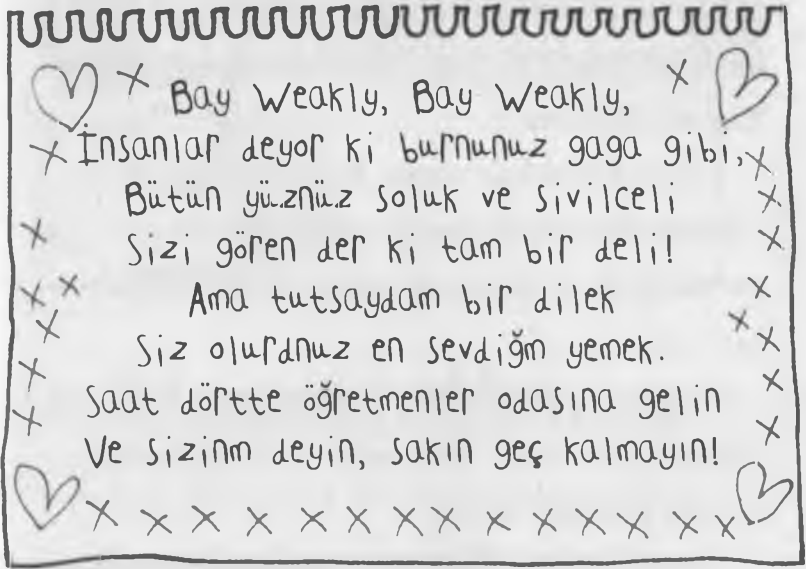
kartlar gibi olmalı.”

“Sevgililer Günü kartları gibi demek istiyorsun,” dedi Angela.

O kartlardan birini, annesi Sevgililer Günü’nde aldığında görmüştü. Kapağında kocaman, pembe bir kalp, içinde de bir aşk şiiri vardı. Bu iş çok zor olmamalıydı. Yazmaya başladı.

Şimdi de sıra Bay Weakly için olandaydı. Angela boş bir sayfa daha kopardı. Bu işte gittikçe ustalaşyordu.

“İşte oldu,” dedi Angela. “Şimdi mektupları teslim edecek birine ihtiyacımız var.”

“Sakın bana bakma, bu senin fikrindi,” diye atıldı Maisie.

Angela, “Bütün yazma işini ben yaptım

zaten," dedi. "Laura onları götürebilir."

Laura, "BEN Mİ? Neden ben götürüyormuşum?" diye söylendi.

"En ufak tefek olanımız sensin," dedi Angela. "Kimseye görünmeden halledebilirsin."

Laura bir soluk verip montunu giydi. "İkisini de neden benim götürmem gerektiğini anlayamıyorum. Maisie *hiçbir* şey yapmıyor!"

Angela iç çekti. SBK Kulübü'nün başkanı olmak çok zordu. Her şeyi onun organize etmesi gerekiyordu.

"Tamam, Bay Weakly'ninkini Maisie'yle ben götürürüm o zaman," dedi. "Nasıl olsa bizim yardımımıza ihtiyaç duyacak."

Laura, Bayan Darling'e yazılmış mektubu cebine koydu. Angela'nın "yardım" derken neyi kastettiğini çok merak ediyordu.

Üçüncü Bölüm

Laura oyun alanını geçti. Durun biraz, işte Bayan Darling oradaydı, Laura'nın şansına bir bankta Bayan Boot'la konuşuyordu. Öğretmenler konuşmaya dalmışken sessizce arkalarından yaklaşırsa onu fark etmezlerdi. Peki, ya dönüp onu görürlerse? Ne olur ne olmaz kılık değiştirmeliydi. Laura montunu çıkardı

ve arkası öne gelecek şekilde tekrar giydi.
Kapüşonunu da kapatınca kimse onu
tanımadı.

Tek sorun, bu şekilde nereye gittiğini
görememesiydi. Ellerini öne uzatıp banka
doğru ilerledi.

Bayan Darling, "Of! Şu saman nezlesi yok mu!" diye yakınıyordu, Bayan Boot'a. "Gözlerim durmadan..."

GÜM!

"Pasta aşkına neler oluyor burada?" diye cırladı Bayan Boot, toparlanmaya çalışırken.

Laura kapüşonunu indirip gözlerini kırpıştırdı.

"Hiii! Özür dilerim öğretmenim," dedi. "Nereye gittiğimi göremiyordum."

"Başında kapüşonun olduğu için bu pek şaşırtıcı değil," dedi ve burnunu çekti Bayan Darling.

Bayan Boot, "Bazen umudumu kaybediyorum," dedi. "Evet, sormak istediğın bir şey mi vardı Laura?"

"Hım... Hayır öğretmenim."

Laura gitmek için döndü. Ama mektup hâlâ cebindeydi ve teslim etmezse Angela çılgına dönerdi.

Yere eğildi ve bağcıklarını bağıyormuş gibi yaptı. Kimse ona bakmıyordu. Mektubu bankın altından Bayan Darling'in ayaklarının yanına attı. Ayağa kalktığında kesin görürdü. Aşk Kuşları Operasyonu başlamıştı.

Bu arada Maisie ile Angela, Bay Weakly'yi sınıfına kadar takip ettiler. Kapıya vurdular.

"Girin!" Bay Weakly başını bir yığın kitabın arkasından uzatıp baktı.

Angela tatlı tatlı gülümsedi.

"Öğretmenim, size bir soru sorabilir miyim?"

"Hım, evet, eğer sorman gerekiyorsa," dedi Bay Weakly.

"Bir kız arkadaşınız var mı?"

Bay Weakly yutkundü ve kulaklarına kadar kızardı.

“Hım... Şey...” diye kekeledi.

“Söyleyemem, hım... Hayır, aslında yok.”

“Belki biraz daha modaaya uygun giyinirseniz şansınız artar,” dedi Maisie.

Angela, “Evet,” diyerek arkadaşını onayladı. “Şu sandaletler yerine spor ayakkabı giyseniz, bir de kot pantolon...”

“A-ha! Evet, haklı olabilirsiniz!” dedi Bay Weakly.

Angela, “Haklıyız tabii ki,” diye bağırdı. “Gözlüğünüzü de çıkarın!”

“Ama... ama çıkarırsam göremem ki.”

Maisie, “Bir deneyin öğretmenim,” dedi.

Bay Weakly kızların sözünü dinledi. Yeni doğmuş bir kuş gibi gözlerini kırıştırdı.

“Çok daha iyi!” dedi Angela.

Maisie de, “Çok havalı oldunuz,” diye ekledi.

Bay Weakly, “Havalı mı?” diye tekrarladı duyduğunu. Daha çok sıcaklamış gibi hissediyordu.

Angela onu şöyle bir inceledi. "Hım," dedi, "ama hâlâ saçlarınıza bir şeyler yapmalıyız."

Cebinden plastik bir kutu çıkardı. "Hareket etmeyin öğretmenim," dedi.

Çok geçmeden Bay Weakly'nin saçları kirpi gibi dikilmişti. Angela çıkardığı işe gururla baktı. Bir kutu yapıştırıcıyla neler yapılabileceğini görmek şaşırtıcıydı.

"Vay canına! Bir film yıldızı gibi görünüyorsunuz öğretmenim!" dedi.

“Aynı James Bond,” diye onayladı Maisie de. “Siz de bir bakın öğretmenim.”

Onu dolap kapağının içindeki aynaya doğru çekiştirdiler. Bay Weakly gözlerini kırpıştırdı. Kendisini güçl¼kle tanıyabilmişti – tabii bunun asıl nedeni gözl¼k takmayınca bir yarasa kadar kör olmasıydı.

Hafifçe boğazını temizledi.

“Siz gerçekten böyle mi düşün¼yorsunuz?”

“İstediğiniz kız arkadaşı hemen bulacağınıza bahse girerim,” dedi Angela. “Sizinle çıkmak için birbirleriyle yarışacaklarından eminim.”

Bay Weakly gözlerini kısıp aynadaki yansımasına baktı. Belki de kızlar haklıydı! Gözl¼ğü olmadan kesinlikle daha farklı görün¼yordu – daha uzun, yakışıklı ve daha az sivilceli. Yüzüne şeytani bir gül¼msemi yerleştirdi.

Arkasını döndüğünde Angela'nın ona bir kâğıt uzattığını gördü.

"Ah, bunu biz bulduk," dedi Angela.

"Biri kapının altından atmış olmalı."

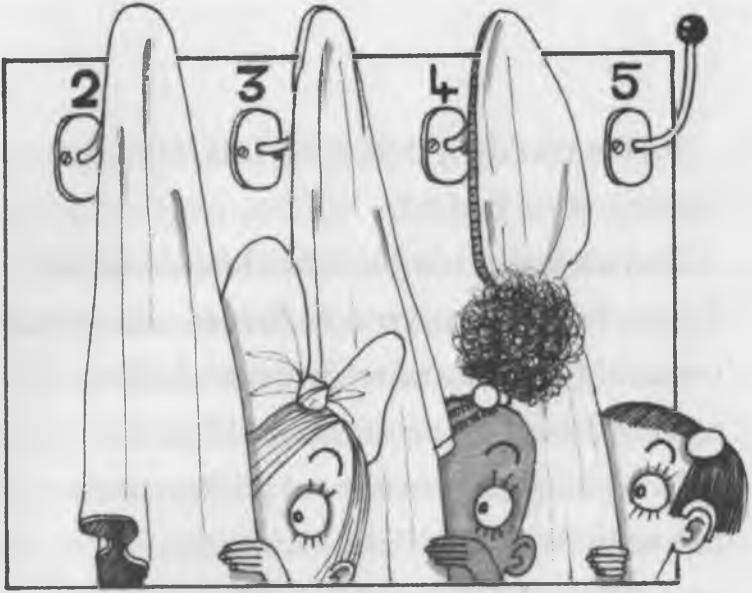
Bay Weakly mektubu aldı ve gözlüğünü aradı. Yazılanları okudukça gözleri büyüdü. Bu muhteşemdi – inanılmazdı! Gizli bir hayranı vardı! Ama kimdi? Bayan Trump mı? Bayan Skinner? Belki de tatlı Bayan Darling'di? Kalbi deli gibi atıyordu. Bir keresinde öğretmenler toplantısında neredeyse Bayan Darling'le konuşacaktı. Saat dörtte – tam saatinde orada olmalıydı!

Oyun alanına dönmüşlerdi ki zil çaldı. Bayan Darling akan burnunu çekerek aceleyle okula girdi. Bayan Boot da ayağa kalktı.

“SIRAYA GİRİN! SESSİZ OLUN!” diye havlarcasına bağırdı.

Durun biraz, bankın altındaki de neydi? Bayan Boot mektubu açtı. Birden soluğunu verince gözlük camları buğulandı. Pasta aşkına! Biri ona şiir yazmıştı! Hem de ışıltılı gülüşünden ve mavi gözlerinden bahsediyordu... Belli ki şiiri yazan renk körüydü ve yazım kurallarını pek bilmiyordu. Ama bunu kim yazmış olabilirdi? Öğrenmenin tek yolu vardı. Saat dörtte öğretmenler odasında bekleyecekti!

Dördüncü Bölüm

ZIIIIRRRR! Okulun bitiş zili çaldı.

Angela, Laura ve Maisie, herkes eve gidene kadar soyunma odasında saklandılar. Koridor boşalınca hızla öğretmenler odasına ilerlediler. Dörde on vardı – büyük buluşmaya çok az kalmıştı.

Angela gözünü anahtar deliğine yapıştırdı.

“Eee? İerdeler mi?” diye sordu Maisie.

“Öpüşüyorlar mı?” dedi Laura

kıkırdayarak.

Angela başını hayır anlamında salladı.

“Şişşşt! Hiçbir şey göremiyorum,” diye fısıldadı.

Tam o anda koridorda ayak sesleri duydular.

“Çabuk! Saklanın!” diye fısıldadı Maisie.

Kızlar koşular, ilerdeki köşeyi dönüp yere çömeldiler. Angela kafasını uzattı ve Bay Weakly’nin öğretmenler odasına ulaştığını gördü.

Saçı hâlâ kirpi gibi dikti, bir resim fırçası gibi görünüyordu. Kravatını gevşetmişti ve yüzünde hastalıklı bir gülümseme vardı. Gözlüğünü çıkardı, kapı koluna uzandı ve içeri girdi.

Angela ve arkadaşları sessizce yaklaşp kapıyı dinlediler. Bay Weakly, Bayan

Darling'in yanında oturuyor olmalıydı. Belki de el ele tutuşup birbirlerine tatlı sözler fısıldıyorlardı. Angela biraz daha yüksek sesle konuşmalarını diledi içinden çünkü hiçbir şey duyamıyordu.

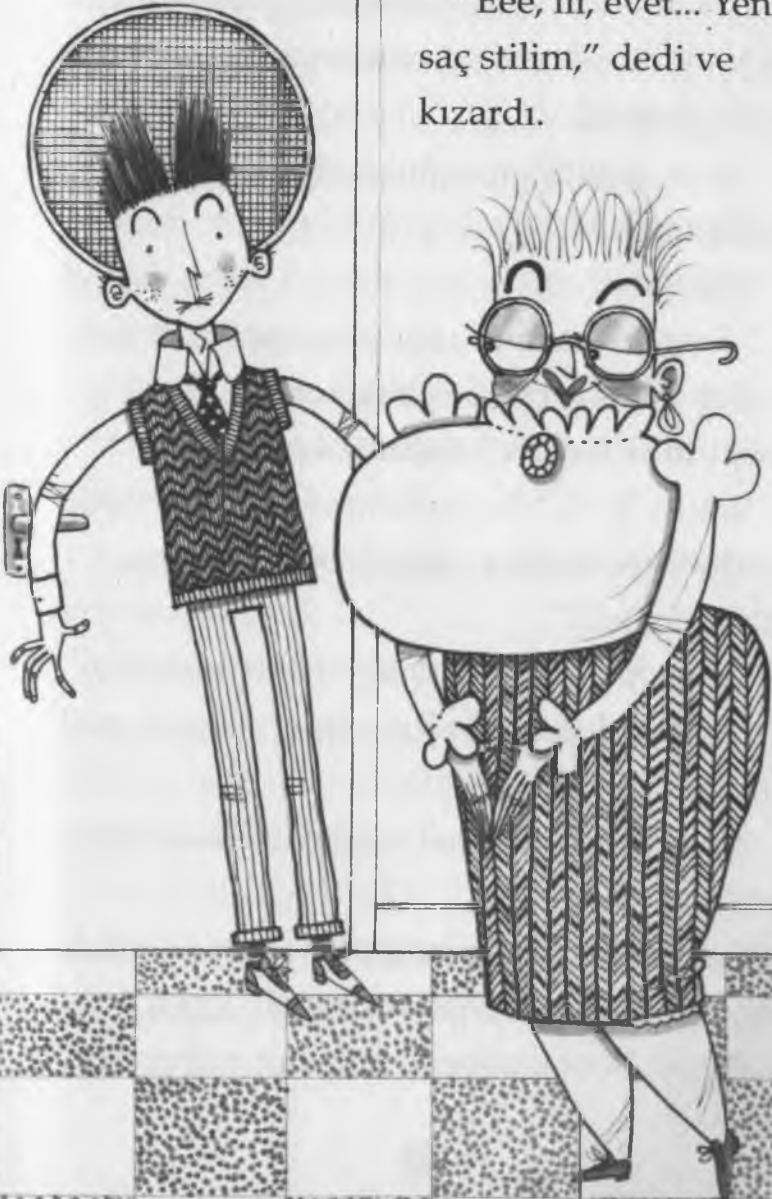
İçerde Bay Weakly sırtını kapıya dayamış ayakta dikiliyordu. Her zamankinden de çok solmuştu yüzü. Onu bekleyen kişi tatlı Bayan Darling değildi – korkunç Bayan Boot'tu.

Bayan Boot, "Bay Weakly!" dedi ayağa fırlayarak.

"Ah! Of! Bayan Boot!" Bay Weakly yutkundu. "Ben şey sanmıştım... Hım.. Siz burada ne yapıyorsunuz?"

Bayan Boot cilveli bir kahkaha attı. "Ha, ha, seni gidi şapşal çocuk! Bilmiyormuş gibi yapma! Ah..." Bay Weakly kadının dikilmiş saçlarına baktığını fark etti.

“Eee, ııı, evet... Yeni saç stilim,” dedi ve kızardı.

Bayan Boot kanepeye yerleşip Bay Weakly'nin de oturması için yanındaki boş yeri gösterdi.

"Evet, istediğiniz gibi geldim," dedi gülümseyerek.

"Ben mi?"

"Evet, mektubunuzda yazmışsınız."

Bay Weakly boş boş bakıyordu. "Ne mektubu? Asıl siz, yazdınız *bana*."

Bayan Boot, "Saçmalamayın!" dedi. "Saat dörtte beni buraya çağırdığınızı inkâr mı ediyorsunuz?"

"Hım hayır.. Yani evet!" diye cırladı Bay Weakly, terlemeye başlıyordu. "Aslında *beni* siz çağırdınız."

Bayan Boot sinirden köpürdü. "Kesinlikle ben çağırmadım!"

"Ama mektubunuzda öyle yazıyor," dedi Bay Weakly ve cebinden kâğıdı çıkardı.

Bayan Boot kargacık burgacık yazıyı

okudu. Yazım yanlışlarıyla dolu aynı elyazısıydı. Komik bir şeyler oluyordu ve kesinlikle bunun ne olduğunu çözmeliydi.

Dışarıda Angela, Laura ve Maisie kapının ardında konuşulanları dinliyordu. Boğuk sesler duyuyorlardı ama kelimeleri seçemiyorlardı.

“Tartışıyorlar sanki,” dedi Maisie.

Angela başıyla onayladı. “Demek ki birbirlerine âşıklar.”

Laura iç çekti. “Keşke neler olduğunu görebilseydik.”

Angela tekrar kulağını kapıya dayadı. Şimdi içerisi sessizdi. Belki kapıyı azıcık aralasa bir şeyler görebilirdi. Yavaşça kapının kolunu çevirdi...

“ANGELA NICELY!”

Angela o kadar şaşırды ki, birden odanın içine düştü. Arkasına dönünce başında dikilen Bayan Darling’i gördü. Ama Bayan

Darling oradaysa, odada Bay Weakly ile konuşan kimdi?

“PASTA AŞKINA, NELER OLUYOR BURADA?” dedi biri havlar gibi.

“Ah, olamaz,” diye düşündü Angela.

“Çok güzel bir soru Bayan Boot,”

dedi Bayan Darling. “Bu üç kız kapıyı dinlerken yakaladım.”

Maisie ile Laura kapıdan içeri süzüldü.

Bayan Boot elinde bir parça kâğıt sallıyordu. “Birisi bana mektup gönderdi!” dedi.

Angela ayağa kalktı. “SİZE Mİ?”

“Aynen öyle.”

“Ama mektup *sizin* için değildi ki, Bayan Darling’e yazılmıştı!”

Angela eliyle ağzını kapattı ama geç kalmıştı. Bayan Boot’un yüzü sinirden çarpıldı.

“Demek onu SEN yazdın, ha!” diye gürlledi.

Bay Weakly oturdu, bayılacak gibiydi.

Bayan Darling onun elinden düşen mektubu okudu.

“Sanırım bize bir açıklama yapman gerek Angela,” dedi.

“Ben sadece yardımcı olmaya çalışıyordum!” diye cırladı Angela. “Sizin ağladığınızı gördüm ve yeni bir sevgilinin moralinizi düzelterceğini düşündüm.”

Bayan Darling başını havaya kaldırdı. “Ağlamıyordum. Saman nezlesi oldum Angela. Tek ihtiyacım bir gün izindi!”

Angela gözlerini ayaklarına dikti. “Ah,” dedi, geri geri kapıya doğru yürüdü. Gitme zamanıydı.

“BURAYA GEL!” diye havladı Bayan Boot. “Yazmaya bu kadar düşkün olduğuna göre biraz alıştırma yapabilirsin. 100 satırlık kompozisyonun yarın masamda olsun!”

Angela ellerini yukarı kaldırdı. Gerçekten bazı insanlar iyilikten *hiç* anlamıyordu!

Büyük Bisiklet
Yarışı!

Birinci Bölüm

Cumartesiydi. Angela zıplayarak mutfağa girdi ve babasının beline sarıldı.

“Ne oldu?” diye sordu babası.

“Harçlık günü!” dedi Angela sevinçle.

Bay Nicely gülerek, “Ah, doğru ya,” dedi.

“Ne kadarda anlaşmıştık?”

“YÜZ BİN LİRA!” diye bağırdı Angela en yüksek sesiyle.

“Hahaha! Sanırım beş liraydı,” dedi babası.

Bozuklukları Angela'nın avcuna bıraktı.

Angela çığlıklar atarak mutfakta döne döne dans ediyordu. “YAŞASIIN! Zenginim! Zenginim! Zen... Ah?” Paraları biri elinden kapıp almıştı.

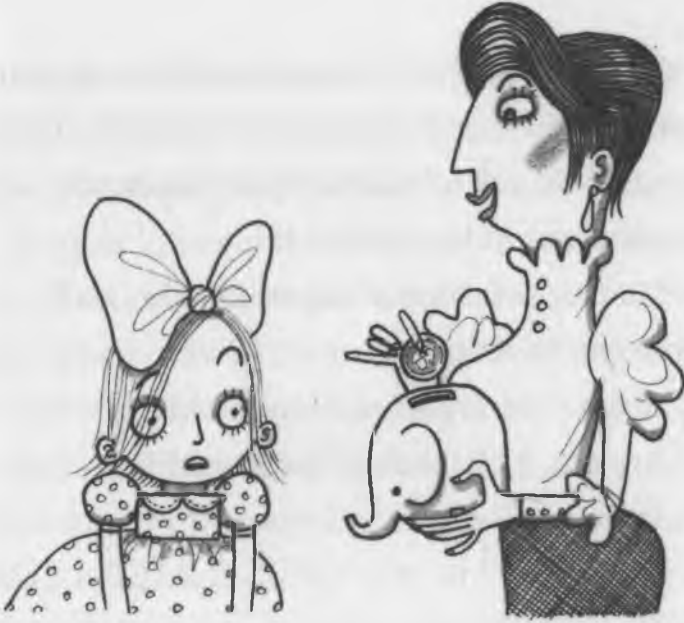
“Bunları kumbarana atacağız,” dedi Bayan Nicely birdenbire yanında belirerek.

Angela, “Ama o paraya ihtiyacım var!” diye söylendi.

“Akıllı çocuklar harçlıklarını biriktirirler,” dedi Bayan Nicely.

“Birazcığını harcayamaz mıyım?” diye yalvardı Angela. “Laura ve Maisie şeker dükkânına gidiyorlar.”

“Eminim birkaç şekerin bir zararı olmaz,” dedi babası.

Bayan Nicely kaşlarını çatarak “Şeker dişleri çürütür,” dedi ve bozuklukları Angela’nın kumbarasına tıklar tıklar atıverdi.

Daha sonra Laura’yla Maisie onu dışarı çağırdı ve birlikte köşedeki şekerçi dükkânına yürüdüler. Angela iç çekti. Bu

haksızlıktı. Maisie ve Laura torbalar dolusu şeker alırken onun dandik bir jelibon alacak parası bile yoktu. Durun biraz, belki de *kendi* parasını kazanabilirdi.

“Laura, sen bugün saçını taradın mı?” diye sordu Angela.

“Evet,” dedi Laura. “Neden ki?”

Angela, “Ah, sadece biraz şekilsiz duruyor da,” dedi.

Laura yüzünü astı. “ANGELA! SEN ÇOK KÖTÜSÜN!”

“Sadece yardım etmeye çalışıyorum,” dedi Angela. “Benimki gibi sarı olabilirdi – pembe de. İstersen saçını boyayabilirim.”

Maisie, “Laura’nın saç bu haliyle oldukça güzel,” dedi.

“Kuaförde boyatmaya kalksan milyonlar tutar,” dedi Angela. “Ama ben sadece bir liraya yaparım.”

“İstemem, teşekkürler,” dedi Laura.

Angela, "Seksen kuruş?" diye sordu.

"ANGELA!" diye cırladı Maisie. "Paran yok diye yaptığın şeye bak!"

Angela içini çekti. Maisie ve Laura onun en yakın arkadaşlarıydı ama onlar da bazen çok bencil olabiliyordu. Nereden biraz para bulabilirdi? Ansızın olduğu yerde durdu. Sokak lambalarından birinin direğine kocaman bir duyuru asılmıştı.

“Pazar mı?” dedi Angela. “Yani yarın mı?”

“Tabii ki öyle. Bisikletliler sizin yoldan da geçecek.”

“Bizim yoldan mı?” dedi Angela.

Babasının yardım için yapılacak bisiklet yarışından bahsettiğini hayal meyal hatırlıyordu. Hatta bunun için antrenman yapmıyor muydu? Demek ki onu şişko gösteren o daracık şortları bu yüzden giyip duruyordu.

Angela'nın gözleri parladı. Onların yolunda bir bisiklet yarışı mı yapılacaktı? Bu harikaydı – bir tezgâh açabilirlerdi. Bisikletçiler müşteri demektir ve müşterilerin harcayacak parası olurdu!

Ama bisikletçiler ne almak isterdi? Fren kablosu? Yara bandı? Sakız? Hayır...

“İÇECEK!” diye bağırdı Angela.
“Limonata satabiliriz!”

Laura ve Maisie ona şaşkınlıkla bakıyorlardı.

“Neden?” dedi Laura.

“Para kazanmak için elbette, kuş beyinli!” diye cevap verdi Angela. “Bisiklete binmek insanı susatır. Bir servet kazanacağız!”

Maisie gözlerini devirdi. “Ama Angela, bizim hiç limonatamız yok ki.”

“Henüz yok!” dedi Angela.

İkinci Bölüm

Şekerleri bitirince mutfakta çalışmaya başladılar.

Angela mutfak önlüğünü giydi. "Şimdi," dedi. "Limonata yapmak için neye ihtiyacımız var?"

"Limona," dedi Maisie.

Laura, "Ve sodaya," dedi.

"Soda az köpürtüyor," dedi Maisie.

“Soda olmadan nasıl köpüklü yapacaksın peki?” diye sordu Laura.

Angela uzun uzun düşündü. Kamışla hava üflerse kabarcıklar artardı ama hemen geçerdi.

Durun biraz, peki ya annesinin zulasındaki madensuyu nasıl olurdu? Angela'nın ondan içmesi yasaktı çünkü “dünya paraydı”. Ama sorun değildi çünkü sonuçta *kendisi* içmeyecekti.

Birkaç limon buldu ve onları bir yıkama kabının içine koydu.

Bir merdaneyle limonlara vurmaya başladı.

Onlar artık ezilmiş limonlardı.

“Hım. Sadece suyuna ihtiyacımız yok mu?” diye sordu Maisie.

Angela kafasını salladı. “Limonları içinde bırak. Lezzet katarlar,” dedi.

Şimdi içine üç şişe Dağ Esintisi Madensuyu dökceklerdi.

LIKIR, LİKİR, LİKİR!

Angela bir kaşıkla karışımı iyice

karıştırdı. Birazı üstüne

sıçradı, azıcık da yere döküldü.

En sonunda kaşığı

doldurup tadına baktı.

“IIIIIIYYY!

Çok ekşi!” diye

bağırdı yüzünü

buruşturarak.

“Şeker,” dedi Maisie.

Angela koca bir paket şekerini kaba boşalttı, tabii yarısını yere dökmüştü. Kaşığıyla dökme saça tekrar karıştırdı ve sonunda yine tadına baktı. “Harika!” diye bağırdı, dudaklarındaki şekerini yaladıktan sonra.

“Oldukça taneli,” dedi Maisie.

Angela, “Zaten taneli olması gerek,” dedi.

“Daha çok kabarcıklı olması gerekmiyor mu?” diye sordu Laura.

“Biraz sallarsak daha çok köpürür,” diye önerdi Angela. Şekerli içeceği Angela’nın bulunduğu plastik şişeye döktüler.

LIKIR, LİKİR, LİKİR!

Dökerken limonata köpürüp şişeden yere akmaya başladı.

Angela kapağını kapatıp şişeyi iyice salladı.

FOOOOŞŞŞ!

Aniden kapak havaya fırladı ve limonata her yere fışkırdı.

“AAAAH!” diye çığlık attı Angela.

“DURDURUN ŞUNU!”

Sesleri duyan Bayan Nicely koşarak içeri girdi. "Burada neler?.."

Dehşetle etrafa baktı. Mutfağına bir kasırđa vurmuş gibi gözüküyordu. ekmeceler açıktı, her taraf şeker içindeydi ve yerde de limonata glleri vardı. Angela'nın elinde tuttuğu şişenin içindekiler üzerine fışkırıyordu.

“ANGELA!” diye bağırdı annesi.
“Umarım bu benim Dağ Esintisi
Madensuyum değildir?”

Angela yutkundu. “Benim suçum
değildi,” dedi.

Hep birlikte mutfağı temizledikten
sonra Angela ne yaptıklarını açıklamaya
çalıştı.

Bayan Nicely kollarını kavuşturdu.
“Sokakta limonata satmak mı
istiyorsun?” diye sordu.

“Sokakta değil, bizim bahçede!” dedi
Angela.

“İyi de kime?”

Angela, “Bisikletçilere,” dedi.

“Biliyorsun, babam gibi.”

Bayan Nicely hatırladı. Yarın yapılacak

bisiklet yarışı için bisikletliler onların yolundan geçecekti. Hatta kocası da yarışa katılacaktı.

“İçecek satmak için izin alman gerekmiyor mu?” dedi annesi. “Hem para nereye gidiyor?”

Angela ayaklarına baktı. “İı, şey... aslında...”

“Parayı bağışlayacağız,” dedi Maisie. Angela şaşkın şaşkın baktı.

“Bilirsiniz, ihtiyacı olanlara,” diye ekledi Maisie.

Bayan Nicely'nin yüzü yumuşadı. “Ah, tamam o zaman, hayır işi yapacaksanız başka,” dedi gözlerinin içi gülerek. “Ama limonata yapıyorsanız düzgün yapmalısınız.” Tarif kitabını bulmaya gitti.

Angela, Maisie'ye baktı.

“İhtiyacı olanlara mı? Ne bağışı?”

Maisie omuzlarını silkti. "Eh, ihtiyacı olan sensin, öyle değil mi? Cebinde tek kuruş yok."

Üçüncü Bölüm

Pazar sabahı, Bay Nicely ön bahçedeki masanın üzerine bardakları dizmelerine yardım etti. Angela büyük bir tabela hazırlamıştı:

SUSADINIZ MI?
BOL KÖPÜKLÜ EV YAPIMI
LİMONATA BURADA!
SADECE 50 KURUŞ!

Üç koca sürahi soğuk limonata hazırды. Bayan Nicely biraz kafa dinlemek için eve döndü.

Angela, "Ben paradan sorumlu olacağım," dedi.

"Ben de içeceklerden sorumluyum, çünkü bardaklara en iyi ben döküyorum," dedi Maisie.

Laura, "Ben neden sorumlu olacağım?" diye sordu.

Angela bir saniye düşündü. "Müşterilerden," dedi. "Tezgâhın önünde durmalarını sağlayabilirsin."

Güneşli ve sıcak bir gündü. Angela yolun aşağısına kadar uzanan bir kuyruk bekliyordu. Bu seferki büyük olasılıkla şimdiye kadar bulduğu en iyi fikirdi. Otuz kere 50 kuruş ne yapıyordu? Her neyse, çok yapıyordu işte – yüz tane çubuk şeker almaya yeterdi.

Beklediler. Maisie bardakları düzgün sıralar halinde dizdi. Angela biraz limonata höpürdetti.

“Angela!” diye cırladı Maisie.

“Ne var? Sadece yeteri kadar köpüklü mü diye bakıyorum,” dedi Angela. Yüzünü buruşturdu. Maisie bazen patronluk taslayabiliyordu.

FİİİİİİUUUUUVVVV!

Aniden iki bisiklet son süratle yanlarından geçti. Angela arkalarından şaşkınlıkla bakakaldı.

“LAURA! Senin onları DURDURMAN gerekiyordu!” diye yakındı Angela.

“Nasıl durduracağım?” dedi Laura.

“Bilmiyorum! Onlara el salla.”

Laura iç çekti. Neden Maisie'nin yerine içeceklerden o sorumlu olamıyordu? Ağır adımlarla bahçe kapısının yanına gidip yolu gözlemeye başladı.

Beş dakika sonra bir grup bisikletli pedalları çevirerek tepeye tırmandı.

Laura kollarını havaya kaldırdı. “HEY! DURUN!” diye bağırdı. “Biraz limonata almaz...?”

FiiiiiiiiUUUUUVVVV! Bisikletliler önlerinden rüzgâr gibi geçti. Laura dönüp çaresizce omuz silkti.

Angela bahçedeki yoldan yaklaştı. “Ne yapıyorsun sen?” dedi burnundan soluyarak.

“El salladım,” dedi Laura. “Ama beni

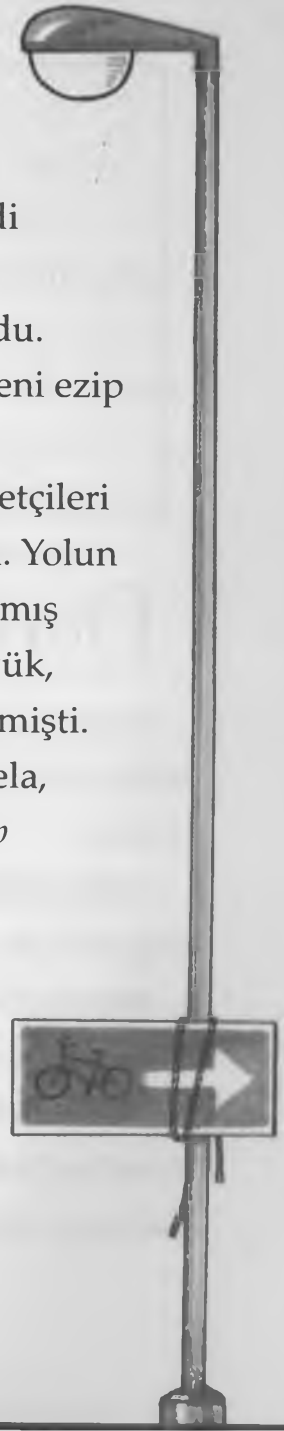
dinlemediler!”

“Onları *durdurman* gerek!” dedi
Angela sertçe.

Laura, “İyi de nasıl?” diye sordu.
“Yolun ortasında duramam ki. Beni ezip
geçerler!”

Angela etrafına bakındı. Bisikletçileri
durdurmanın bir *çaresi* olmalıydı. Yolun
kenarında, üzerine bir tabela asılmış
lamba direği vardı. Tabelaya büyük,
yeşil bir ok ve bisiklet resmi çizilmişti.

“Hımmm,” diye düşündü Angela,
“belli ki bisikletliler yeşil okları takip
ediyor.” Yani bir ok başka bir yeri
gösterirse –örneğin birinin ön
bahçesini– bisikletliler tabelayı
takip ederdi.

Dördüncü Bölüm

Angela bir sandalyeye tırmandı,
lambanın üstündeki tabelayı gevşetmeye
başladı.

“ANGELA, BUNU YAPAMAZSIN!” diye
bağırdı Laura.

Maisie, “Başımızı belaya sokacaksın!”
dedi.

“Tabelayı kaldırmıyorum, değil mi?” dedi
Angela. “Sadece azıcık döndürüyorum.”
Tabelayı, üzerindeki ok ön bahçelerini

gösterecek şekilde ayarladı.

“İşte,” dedi. “Bu işe yaramalı!”

“Ama şimdi yanlış yöne gidecekler!” diye sızlandı Laura.

Angela, “Sadece biraz yanlış,” dedi. “Ama limonatamızdan bir kere aldıktan sonra doğru tarafa gidebilirler. Çok iyi bir fikir!”

Laura gözlerini gökyüzüne kaldırdı. Angela’nın parlak fikirleriyle ilgili bir sorun vardı, genellikle felaketle sonuçlanırlardı.

Birkaç dakika sonra başka bir bisikletli grubu tepeyi tırmanmaya başladı. İlk bisikletli yeşil oku görüp frene asıldı.

“Bu tabela doğru mu?” diye sordu şaşkınca.

“Sağa dönmemiz gerektiği görülüyor,” dedi arkadaşı. “Ama sağa nereye?”

“Affedersiniz,” dediği duyuldu bir sesin.
“Limonata içmek ister misiniz?”

Bisikletlilerin başları sesin geldiği yöne döndü. Siyah saçlı bir kız içeceklerin durduğu masayı gösteriyordu.

“Ev yapımı,” dedi Laura. “Gerçek tazecik limonlardan yapıldı.”

Çok geçmeden orada bir düzineye yakın bisikletli toplandı. Maisie bardaklara limonata doldurdu, Angela şıkırdayan bozuklukları alıp para kutusuna attı. Her dakika yeni bisikletliler geliyordu. Bir sürü bisiklet duvara dayanmıştı.

“Elli kuruş lütfen,” dedi Angela.

Uzun, sıska bisikletlilerden biri para uzattı.

“Eee, bu kimin parlak fikriydi?” diye sordu.

“Benim,” dedi Angela, gururla.

Maisie, “Ama işin çoğunu Laura’yla biz yaptık,” diye ekledi çabucak.

Angela ona keskin bir bakış fırlattı.

“Kesinlikle iyi iş yapacaksınız,” dedi adam. “Özellikle geri kalanlar da geldiğinde.”

Angela başıyla onayladı. “Daha çok bisikletli var mı?”

Adam güldü. “Daha mı? Şaka yapıyorsun! Yüzlerce var.”

O anda Laura’nın dudaklarından bir çığlık döküldü. “Ah, ay,” dedi. “BAKIN!”

Angela döndü ve şaşkınlıktan ağzı açık kaldı. Tepenin üzerinde kocaman bir

bisiklet denizi yükseliyordu – hiç bu kadar çok bisikleti bir arada görmemişti. Bir dalga gibi yoldan aşağı kıvrılıp ilerlemeye devam ettiler. Hepsi duracak olsaydı, Angelaların ön bahçesinin tamamını hatta kaldırımı kaplardı.

Tabelaya varmak üzereydiler. Angela gözlerini kapattı, daha fazla bakamadı. Oku gören bisikletliler son anda dönmeye çalıştı – diğerleri düz gitmeye devam etti.

BAAAAMMM!

GÜÜÜÜM!

ÇAAAAT!

Angela gözlerini açtığında bisikletliler yola dağılmıştı. Bisikletler üst üste yığılmış, pedallar ve gidonlar birbirine girmişti.

“Ah olamaz,” dedi Laura.

“Of!” dedi Angela.

“Yapacağını yaptın işte!” dedi Maisie.

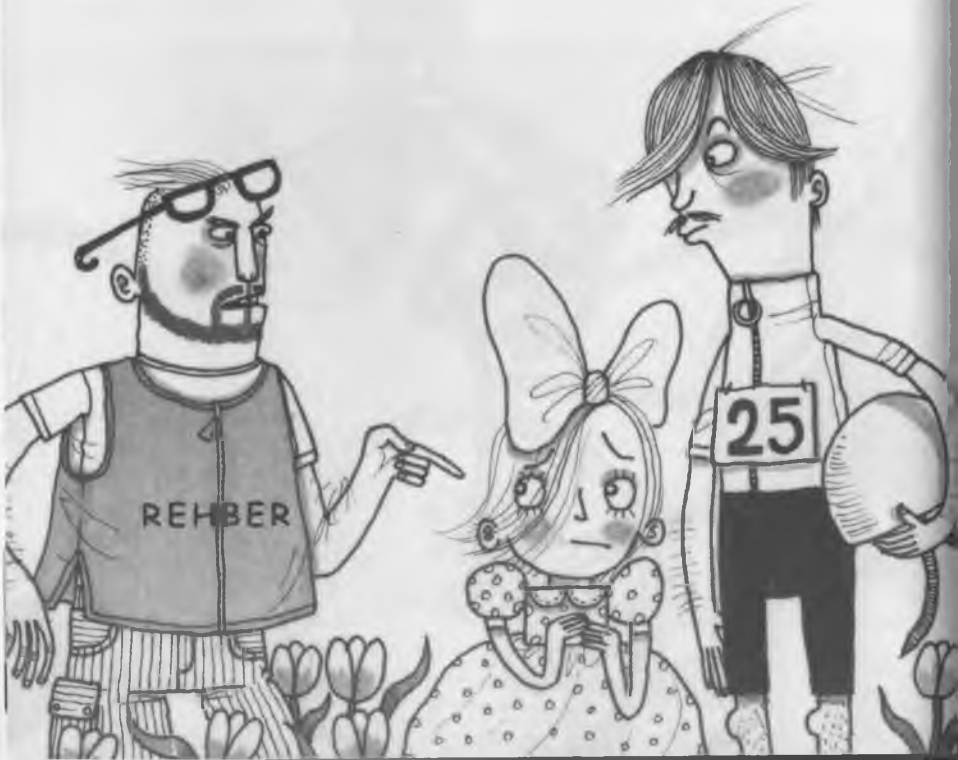

Kırmızı suratlı bir yarış rehberi bisikletlerin arasından güçlükle geçerek Angelaların ön bahçesine geldi.

“Neler oluyor? Okun yönünü kim değiştirdi?” diye sordu.

Yarışçılardan biri bisikletinden indi ve kaskını çıkardı. Bu Bay Nicely’ydi. “Angela?” dedi.

Herkes başını çevirip Angela’ya baktı.

“Sen! Tabelayı sen mi çevirdin?” diye sordu rehber sertçe.

Angela, “İı... eee...” diyebilirdi sadece.

Şansına tam o anda Bayan Nicely evden çıktı. Kaza sırasında çıkan korkunç gürültüyü duymuştu.

“Buranın yetkilisi kim?”

diye sordu azarlıcasına.

“Çabuk bu bisikletleri bahçemden kaldırın! Botlarınızı da çiçek tarhımın üzerinden çekin hemen!”

Rehber hızla bir özür geveleyip geri çekildi.

Çok geçmeden birbirine giren bisikletler ayrıldı ve bisikletliler yeniden yolda pedal çevirmeye başladılar.

Angela rahat bir nefes aldı. Annesi sayesinde kurtulmuştu. Ayrıca kazandıkları bütün tatlı paracıklar hâlâ onlardaydı! Para kutusunu eline alıp içindeki paraları şingırdattı.

Bayan Nicely, "Onunla ben ilgilenirim, teşekkürler," dedikten sonra Angela'nın elinden kutuyu kaptı.

"Ama... ama biz onu alnımızın teriyle kazandık!" diye cırladı Angela.

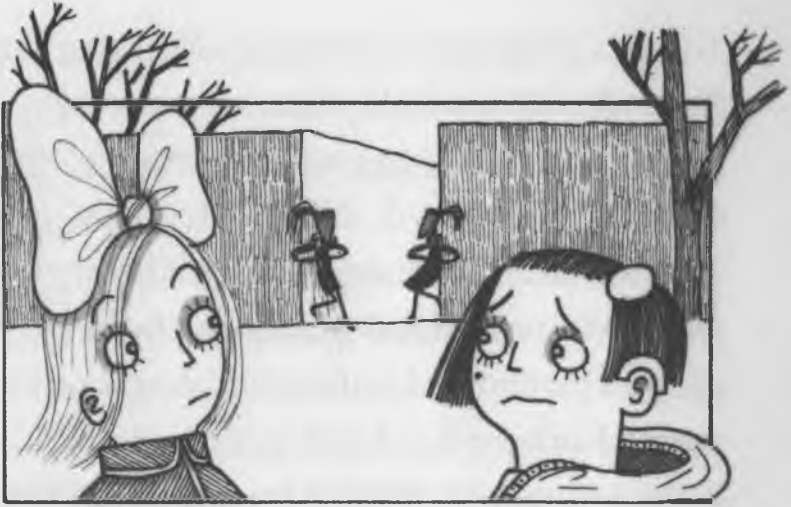
"Evet öyle, ben de bu paranın gerçekten ihtiyacı olanlara bağışlanmasını sağlayacağım," dedi Bayan Nicely başıyla onaylayarak. "Çok iyi iş çıkardınız kızlar. Sakın ortalığı temizlemeyi unutmayın!"

Angela, annesinin arkasından ağız açık
bir şekilde bakakalmıştı. Hayat hiç adil
değildi!

Korkunç Kız
Kardeşler!

Birinci Bölüm

Angela'yla Laura okula doğru yürüyorlardı. Her sabah Bayan Nicely onları yolun aşağısına kadar gözlerdi. Ara sokağa ulaştıktan sonra son kısmı yalnız başlarına yürürlerdi.

“Ah, olamaz,” dedi Laura, köşeyi döndüklerinde.

Angela başını kaldırıp baktı. İki karaltı

ara sokağın girişini tutmuştu – Korkunç Kız Kardeşler Eileen ile Myleen.

Payne İkizleri, Angela'nın sınıfının en belalı zorbalarıydı. İkisinin de siyah saçları, kalın kaşları ve şeytani ifadeleri vardı. Myleen'in kardeşinden tek farkı ağzının yanındaki kıllı beniydi. Angela onlara Korkunç Kız Kardeşler derdi – tabii ki yüzlerine karşı değil. Ama geçen hafta Eileen sandalyesini arkaya ittirip yere düşünce kendini tutamayıp ona gülmüştü... İkizler de ondan intikam almaya yemin etmişti.

"Hadi gel, diğer taraftan gidelim," diye yalvardı Laura.

Angela başını iki yana salladı. "Hayatta olmaz. *Onlardan* korkmuyorum."

"Şey, ben korkuyorum," dedi Laura. "Onlar korkunç zorbalар."

Ama Angela asla geri adım atmazdı.

Sokağa doğru yürümeği sürdürdü.

“Ah baksana şu Fiyonk Kafa Angela değil mi!” diye sataştı Myleen. “Nereye gittiğini sanıyorsun?”

“Okula,” dedi Angela. “Hadi Laura.”

Onları itip geğmeyi denediler ama ikizler sokağın girişini kapatmıştı.

Myleen, "Kusura bakmayın," dedi.
"Burası BİZİM sokağımız."

"Evet, tapulu malımız," diye üsteledi
Eileen ellerini beline koyarak. "Ve sen
buradan geçemezsin."

"Tabii geçiş ücreti ödemezsen," dedi
Myleen.

Laura, Angela'nın koluna yapıştı. "Gel
Angela, geri dönelim," diye fısıldadı.

Ama Angela ona emir
verenlerden nefret
ederdi. Okula

gitmek için her
zaman bu
dar sokaktan
geçerlerdi ve
şimdi bunun
değişmesi
için bir neden
göremiyordu.

“Bırakın geçelim,” dedi.

Myleen, “Sadece ödeme yaparsan geçebilirsin,” dedi.

Angela gözlerini devirdi. “Benim hiç param yok.”

“Çantanda ne var?” diye ısrar etti Eileen.

Angela, “Sadece öğle yemeğim var,” dedi.

İkizler birbirlerine bakıp pis pis sırıttılar.

Aniden Myleen, Angela’nın çantasını çekip içine baktı. İçindeki yemek kabını aldı.

“Mmm! Cipse de bayılırız,” dedi.

Ayrıca Angela’nın çikolatasına da el koydular.

“Verin onları çabuk!” diye bağırdı Angela.

Myleen kafasını salladı. “Söylediğimiz gibi, ödeme yoksa geçemezsiniz.”

Angela sinirden köpürdü. Myleen’in yüzündeki kendini beğenmiş sırıtmayı silebilmeyi ne çok isterdi! Ama nasıl? İkizler iki kişiydi ve Laura’nın kavgada pek

yardımı dokunmazdı. Biri ona isim takmaya kalksa gözyaşlarına boğulurdu.

“Ah zavallı Fiyonk Kafa. Karnı acıkmış!” dedi Eileen, bir yandan katır kutur Angela'nın cipsini yiyordu.

“Evet, ona bir sandviç yapalım,” dedi kardeşi.

Myleen, Angela'nın sandviçlerinden birini kapıp içindeki peynirle domatesi fırlatıp attı. Yerden aldığı bir avuç dolusu kahverengi çamuru iki ekmeğin arasına bir güzel sürdü. “Al bakalım, NEFİS ÇAMURLU SANDVİÇ!” diyerek sırttı.

“En sevdiğinden!” diye cırladı Eileen. “Yesene Fiyonk Kafa!”

Angela ikizlerin pis pis gülen yüzlerine baktı, sonra da o iğrenç sandviç. İki ekmeğin arasındaki vıcık vıcık çamur topağı görülüyordu. Ama geri adım atmazdı, şimdi bile.

Sandviçi ellerinden kaptığı gibi koca bir ısırık aldı.

“Nefis!” dedi, ağzının kenarına bulaşmış çamurla.

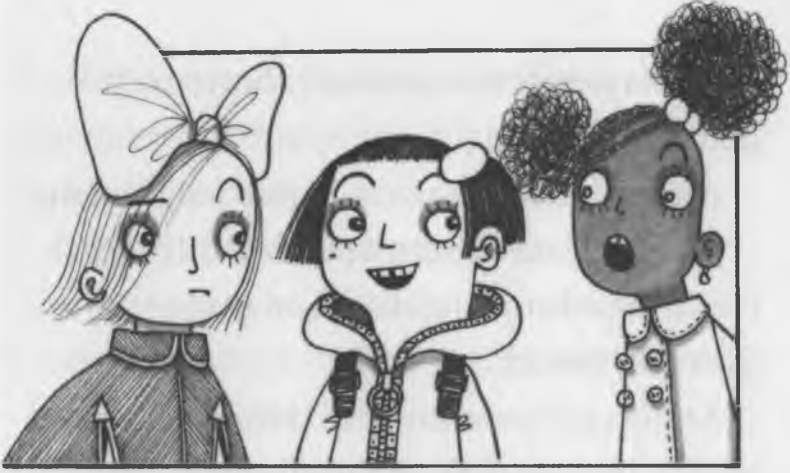
İkizlerin ağızı şaşkınlıktan açık kaldı. Angela onlara dil çıkardı, eşyalarını toplayıp ona yetişmeye çalışan Laura’yla birlikte dar sokakta ilerlemeye başladı.

Korkunç Kız Kardeşler görüş alanından çıkınca Angela durdu ve ağzındaki ıslak ekmeği yere tükürdü. "PÜÜÜH! IIIYYY!"

"ANGELA! Sen tam bir ÇILGINSIN!" dedi Laura hayranlıkla. "Maisie'ye anlatacağım bütün bunları!"

İkinci Bölüm

Maisie, “ÇAMUR MU?” diye sordu kuşkuyla.

Laura başıyla onayladı. “Çamurlu sandviç yedi.”

Oyun alanında zilin çalmasını bekliyorlardı.

“Tadı nasıldı peki?” diye sordu Maisie.

Angela, “Çamur gibi,” dedi, yüzünü buruşturarak.

“Ama gerçekten *yutmadin*, değil mi?”
dedi Maisie.

Angela, “Sadece azıcık,” diye yanıt verdi.

Maisie yüzünü buruşturdu. “IIIIIIYYYY!
Hasta olacaksın Angela! İnsan çamur yerse
ölür, biliyorsun!”

Angela gözlerini devirdi. Her
şeyden önce, sadece minnacık
bir parça çamurdu.
Komşularının oğlu
Pasaklı Bertie’nin
daha önce defalarca
çamur yediğine
bahse girerdi. Büyük
olasılıkla daha beter
şeyler de yemişti
– salyangozlar,
solucanlar ve
okul sütlacı
gibi.

Her durumda Korkunç Kız Kardeşleri susturmuştu. Gerçekten yiyeceğini hiç beklemiyorlardı.

Maisie başını iki yana salladı. "Tam bir kaçıksın Angela," dedi.

Angela omuz silkti. "Şimdi asıl mesele, bir sonraki sefer ne olacağı."

"Sonraki sefer mi?" dedi Laura.

"Tabii ki! Bizi rahat bırakacaklarını düşünmüyorsun, değil mi?" dedi Angela. "Bahse girerim yarın da bizi orada bekleyecekler."

Laura bunu hiç düşünmemişti. Payne İkizleri bit yumurtası gibiydiler – onlardan kurtulmak gerçekten çok zordu.

Maisie, "Bayan Darling'e söyleyebilirsin," diye önerdi.

"O ne yapabilir ki?" diye sordu Angela.

"Onları uyarır," dedi Maisie.

Angela kafasını olmaz dercesine salladı.

İkizler günde elli kere şikâyet edilirdi.
Sadece uyarılırlar ve hiç ceza almazlardı.

“Okula başka yoldan yürüyebiliriz,” diye önerdi Laura.

Angela, “Neden *öyle* yapalım ki?” dedi.
“O sokak onların *değil*. Hayır, onlara karşı koyacağız.”

Laura bakakaldı. “Şaka mı yapıyorsun?”
“Biz üç kişiyiz,” dedi Angela eliyle göstererek.

“Ah hayır, beni saymayın,” dedi Maisie.
“Benim peşimde *değiller*.”

Angela iç çekti. Birimiz hepimiz, hepimiz birimiz için anlayışına ne olmuştu? Yapabilecekleri *bir şey* olmalıydı. Hayatının geri kalanı boyunca çamurlu sandviç yiyemezdi.

“O zaman kaçmak zorunda kalacağız,” dedi. “İkizleri beden eğitimi dersinde gördünüz, onlar bir kaplumbağayı bile

yakalayamazlar.”

Laura şüpheyle baktı. Angela'nın bulduğu fikir bu muydu? Yarın Eileen ile Myleen'in onları ara sokakta beklemeyeceğini umuyordu. Belki o zamana kadar bu olayı unutulardı. Ama nedense Laura'ya pek öyle olacaktı gibi gelmedi.

Üçüncü Bölüm

Ertesi sabah uyandığında Angela'nın midesi kötüydü. Bir an çok fazla tatlı yediği için olduğunu düşündü ama sonra hatırladı – ikizler...

Angela ve Laura, düşmanlarını atlatacaklarını düşünerek o gün yola erken çıktılar. Ama köşeyi döndüklerinde ikizler, her zamanki korkunçluklarıyla, yine karşılındaydı.

“Ne yapacağız?” diye inledi Laura.

Angela, “Onları görmemiş gibi yap,” diye fısıldadı.

“Sanırım onları gördüğümü *gördüler!*” dedi Laura.

“Sadece yürümeye devam et,” diye mırıldandı Angela, “ve koşmaya hazır ol.”

İkizler ara sokağın duvarlarına yaslanmış, bekliyorlardı.

Angela derin bir nefes aldı. “KOŞ!” diye bağırdı.

Başları önde sokağın girişine kadar koştular. İkizler öne bir adım atıp yollarını kestiler. Laura da Angela gibi Myleen’in etrafından dolanıp aralarından sıyrıldı. Angela bir ses duyar gibi oldu ama ikisi de güvenle geçene kadar koşmaya devam etti.

“AH, FİYONK KAFA!” diye seslendi Myleen. “Bak bizde ne var!”

Angela arkasına döndü. Myleen onun okul çantasını tutuyordu. Koşarken omzundan kayıp düşmüş olmalıydı. Eğer eve çantasız giderse annesi sinirden deliye dönerdi. İnledi ve ikizlere doğru yürüdü.

Myleen öğle yemeğini kurcalıyordu.
"Havuç çubukları mı? IIIYYY!"

"Sadece cipsi ve çikolatayı alacağız," diyerek kıs kıs güldü Eileen.

"Çekin ellerinizi," dedi Angela.

Eileen, "Ay, çok korktum," dedi.

"Eğer Bayan Darling bunu öğrenirse başınız büyük belaya girer," dedi Laura.

"Öyle mi? Peki ona kim söyleyecek?" diye küçümseyerek sordu Myleen.

Laura yanıt vermedi.

Eileen, Angela'nın içeceğiinden bir yudum aldı ve ağzını sildi. "Portakallı gazoz. Sen de ister misin Myleen?"

"Tabii, çok isterim."

LIKIR, LİKİR, LİKİR!

Myleen şişenin kapağını kapattı. "Ah tatlım, hepsi bitti!" dedi.

"Zavallı Fiyonk Kafa Angela," dedi Eileen de.

Etrafına bakınan Myleen, duvarın yanındaki çamurlu su birikintisini fark etti. Oraya gitti, şişeyi ağzına kadar iğrenç kahverengi suyla ve yoğun çamurla doldurdu, sonra da bir güzel çalkalayıp koyu bir karışım elde etti.

"Bak Angela, *sadece* senin için güzel bir içecek." Myleen şişeyi ona uzattı.

Angela dik dik baktı. "Susamadım."

"Aaaa, hadi ama, bir dene," dedi Eileen.

Laura, Angela'nın bakışlarını yakaladı ve kafasını "yapma" anlamında salladı.

"Korkak tavuğun teki o," diye alay etti Myleen.

"GIT GIT GIDAAAK!"

Angela şişeyi kaptığı gibi koca bir yudum aldı. "ÖÖĞĞÖK!" Suyu yere tükürdü.

İkizler, "HA! HA! HA!" diye bağıarak güldüler.

Angela ayaklarını vura vura ara sokakta ilerlerken yanakları alev alev yanıyordu.

"Yarın görüşürüz Fiyonk Kafa!" Myleen arkasından seslendi.

Angela ağzını sildi. "Tamam, yetti artık," diye mırıldandı. "Bunun öcünü onlardan alacağım."

"Evet," dedi Laura. "Hadi onlara isim takalım, şey gibi... şey... Aptal Sosisler!"

Angela iç çekti. İkizlere "Aptal Sosisler" dediğinde intikamını almış mı olacaktı? Hayır. O zorbalara bir ders vermek istiyordu. Ama nasıl? Myleen'le Eileen, sınıflarındaki herkesten daha büyük ve daha kötülerdi. "Hey," diye düşündü Angela, "okulda başka sınıflar da var." Gülümsedi. Kiminle konuşması gerektiğini biliyordu.

Dördüncü Bölüm

ZIRRR ZIRRR!

Angela uzandı ve komşularının zilini çaldı. Bertie'nin annesi kapıyı açtı.

"Ah, Angela!" dedi. "Korkarım Bertie hâlâ giyiniyor."

"Sorun değil. Suzy evde mi?" diye sordu Angela.

"Suzy!"

Bertie'nin annesi içeri seslenirken
Angela'yla Laura birbirlerine baktılar.
Merdivenden inen ayak sesleri duyuldu ve
Suzy görüldü. Suzy, Bertie'nin ablasıydı ve
neredeyse okuldan mezun olacaktı.
Angela'nın gözünde
o bir devdi.

Angela, "Merhaba Suzy," derken gülümsedi.

"Selam Angela, n'aber?"

"Çantayı okula kadar taşıyabilir miyiz?"

Suzy güldü. "Neden?"

Angela omuz silkti. "Yapmak istediğimiz için!" dedi.

"Bir şeyler taşımayı severiz," diye ekledi Laura.

Suzy başını salladı. Küçük çocuklar çok komikti. Yine de eşyalarını taşıyacak bir çift yardımcı hoş olabilirdi. Buna alışabilirdi.

"Bana uyar," derken çantasını uzattı. "Sakin düşüreyim demeyin. İçinde öğle yemeğim var."

"Düşürmeyiz," diye söz verdi Angela. "Eviden ne zaman çıkıyorsun?"

Suzy saatine baktı. "Beş dakikaya çıkarım," dedi. "Sizinle oyun alanında buluşurum."

Angela ve Laura yola çıktılar. Angela, Suzy'nin çantasını omzuna astı. Kendi öğle yemeği Laura'nın sırt çantasındaydı.

"Bunun ne işe yarayacağını hâlâ anlamıyorum," diye iç çekti Laura.

"Göreceksin," dedi Angela. "Bana bırak."

Köşeyi döndüler ve dar sokağa yaklaştılar. Payne İkizleri'nin onları beklediğine şüphe yoktu.

Angela yüzünde kocaman bir sırıtışla onlara doğru yürüdü.

"Neyin var senin?" diye atıldı Myleen.

Angela, "Bir şeyim yok. Senin neyin var?" dedi.

Yürüyüp gitmeyi denedi ama Eileen elini uzattı. "Hiç öğrenmeyeceksin değil mi?" dedi. "Ödeme yoksa geçiş de yok."

Myleen, Angela'nın omzundaki çantayı fark etti. "Yeni mi bu?"

Angela başıyla onayladı. "Evet, ama dokunmasanız iyi olur," diye onları uyardı.

"Yoksa ne?" dedi Myleen. "Ağlayarak anneciğine mi koşarsın?"

"He, he, he! Anneciğine!" dedi ve kıs kıs güldü Eileen.

"Çabuk onu bana ver," diye emretti Myleen.

Angela sesli sesli iç çekti. Onları uyarmaya çalışmıştı. Myleen çantanın içine elini soktu ve pembe bir yemek kutusu çıkardı.

“Ama o... AY!” diye bağırdı Laura, Angela ayağına basınca.

Myleen gözleri parlayarak pembe kutunun içine baktı. “Parça çikolatalı kurabiyeler,” dedi. “Bayılırım!”

“Ve peynirli krakerler,” dedi Eileen. “Ben de buna bayılırım!”

Ağızlarını tika basa doldurup katır kutur yediler.

Angela omzunun üstünden geriye baktı. “Çok az kaldı,” diye düşündü. “İşte geliyor, tam zamanında...”

“HEY, KOCA BURUN! O BENİM ÇANTAM!” diye bağırdı sinirli bir ses.

Suzy onlara yaklaşıyordu.

Geldiğinde ikizlerin başında kızgın kızgın dikildi.

Myleen, "S-s-s-enin çantan mı?" dedi kekeleyerek.

"EVET BENİM," diye tersledi Suzy. "O tıkindığınız da benim öğle yemeğim!"

Myleen ağzının kenarındaki kırıntıları sildi.

Eileen'in yüzü kireç gibi oldu. "Ama onu Angela taşıyordu," diye cırladı.

"Doğru, taşıyabileceğini ben söyledim," dedi Suzy, başıyla onaylayarak. Angela'yla Laura'ya döndü. "Bu iki ucube sizi rahatsız mı ediyor?"

Angela başını salladı. "Cipslerimi aldılar," dedi.

"Ve ona çamur yedirdiler!" diye ekledi Laura.

"Demek öyle?" Suzy ikizlere ters ters baktı, bu bakışların altında ikizler sanki

giderek küçülüyordu.

Myleen, "O sadece bir şakaydı," diye geveledi.

"Evet, biz öylesine eğleniyorduk," dedi Eileen ve yutkundu.

Suzy, "Yani şakayı seviyorsunuz?" dedi.

"Tamam, işte bir tane de sizin için."

Yerdeki taşı ayağıyla ters çevirdi.

Çamurların içinde kıvrılan solucanlar belirdi.

“Solucan turtası,” diye gülümsedi Suzy. “Önce kim denemek ister?”

Myleen soluğunu tuttu. “S-s-sen ciddi değilsin?”

“Ah, gayet ciddiym,”

dedi Suzy, başıyla onaylayarak.

İkizlerin ikisi de kireç gibi oldu. Korkuyla çığlıklar atarak sokakta koşmaya başladılar.

Angela gülümsedi. Korkunç Kız Kardeşlerin onu uzun süre rahatsız edeceğini sanmıyordu.

